WE ZIEN WEL

WE ZIEN WEL

YOSHI VERVAET

2025 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2025 Good Stuff! Books, Yoshi Vervaet
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte
Illustratie cover: Anastasiia
Foto auteur: Sophie Coppieters
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Eerste druk: september 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 646 6564 2
NUR 301
D/2025/14.210/01

We zien wel
Soms in de verte
Soms dichtbij
We zien wel
Ik en jij

1

Zelfvertrouwen

Niet alleen mijn ex trok de deur definitief achter zich dicht, ook het sociale leven sloeg een nieuwe weg in. De cocktail van een pandemie en een vrijgezellenbestaan zorgden voor een flinke portie zelfreflectie. Zonder overdrijven deed dat wel eens deugd. Mijn ex trok niet zomaar de deur dicht, en een pandemie op dat specifieke moment vertaal ik nog steeds als 'het lot'. Misschien had ik wel een lockdown nodig om een punt te zetten achter een relatie waar vertrouwen en liefde niet meer voorkwamen zoals in de dagen van weleer.

Misschien had ik wel een momentum nodig om inspiratie op te doen voor het schrijven van een roman. Wanneer alle puzzelstukken in elkaar leken te passen. Het moeilijkste aan doorgaan in het leven was knopen doorhakken en beslissen. Ook al was het comfortabel en de makkelijkste weg. Want niet beslissen is ook beslissen. En dat wou ik niet opnieuw meemaken.

Dat over die ex en die dichtgetrokken deur moet ik misschien eens kort uit de doeken doen. Het valt eigenlijk kort samen te vatten met enkele clichés. Wanneer de liefde bekoeld is en communicatie niet meer loopt zoals het hoort te lopen. En wanneer je gewoon uitgekeken bent op elkaar en steeds minder moeite doet voor elkander. Dan weet je het wel.

Die fase kon gerust nog jaren blijven aanslepen. Maar ik ging voor alles of niks. Ik overwoog ook alle vervolgstappen. Die zag ik niet zitten en niet passen en niet werken. Dus dan moesten er knopen worden doorgehakt. Ik moest wel duidelijk zijn in mijn bewoordingen, want ik had in die periode al enkele keren een signaal gegeven dat ik het minder en minder zag zitten tussen ons. Wanneer ook collega's en vrienden het bevestigden dat we niet bij elkaar pasten en het van mijlenver zichtbaar was dat we ver uit elkaar waren gegroeid. Dat was confronterend.

Ik weet nog goed hoe het die ene dag ging. Het was pijnlijk en emotioneel zonder dat er geweend werd. Ik kwam thuis van het werk en zij stond in de keuken. Ik vroeg haar om naar de living te komen en in de zetel te komen zitten. Het klonk formeel, al was het informeel bedoeld. Echt communiceren over de dingen die belangrijk zijn in

een relatie, dat was lang geleden. Dus de stap zetten van niks naar alles was niet voor de hand liggend.

‘We moeten praten, hè?’ zei ik aarzelend, maar toch vastberaden tot actie.

‘Waarom moet dit in de zetel?’ klonk haar eerste reactie.

Ik verwachtte al zoiets. Te formeel dus. Maar we moesten erdoor. Ik was al zo ver en ik had geen zin meer om me te verplaatsen. ‘Ik voel mij niet goed meer met 'ons',’ ging ik verder. Dat sloeg niet meteen in als een bom. Dus ik vermoedde dat ze dacht dat ik opnieuw een punt wilde maken, zodat ze verder ging met een signaal.

‘Zie je het dan niet meer zitten tussen ons?’ vroeg ze.

Dus ze had de boodschap wel begrepen. Nu moest ik volhouden. Want bij eerdere conversaties waarin ik eigenlijk hetzelfde bedoelde, maar het uiteindelijk niet aandurfde om het over mijn lippen te krijgen, hield ik dus niet vol. ‘Nee, ik zie het niet meer zitten,’ was mijn antwoord.

Toen werd het stil in de ruimte. Ik hoorde de klok tikken, zat naar de muur te staren die zij had geschilderd en keek af en toe naar haar. Zij zat ook te staren naar een onbekend punt in de ruimte. Het leek minutenlang te duren. Al was het in werkelijkheid hoogstwaarschijnlijk een seconde of tien.

En wat nu? dacht ik bij mezelf. Het bleef stil en net zoals de stilte begon de zetel oncomfortabel aan te voelen. Er bleef één gedachte rondspoken in mijn hoofd. Ik moest bij mijn beslissing blijven.

'Moet dat nu, meen je dat nu?' vroeg ze verbouwereerd. Nooit was het een moment om te praten over de dingen die er echt toe deden. Althans dat gevoel had ik toch. Op dat moment bijna dagelijks. 'Ik ga even naar een vriendin,' zei ze. 'Ik heb het nodig,' ging ze door, nog voor ik iets kon antwoorden.

'Ik ga ook iets drinken, om even weg te zijn,' was mijn respons.

Dus we gingen die avond even gaan nadenken en tegelijkertijd gaan verluchten. Het gesprek dat er al even zat aan te komen, had eindelijk plaatsgevonden. Natuurlijk is het nooit een ideaal moment voor zo een gesprek. Ik had op dat moment ook niet het gevoel dat ik er goed had aan gedaan om de knoop door te hakken. Niet dat ik twijfelde, maar voldoening voelde ik nog niet.

Ik weet nog exact het moment dat ik die zomerbar binnenwandelde. David zat daar te wachten. Hij wist al even dat ik worstelde met deze gedachten en geen knopen kon doorhakken. Gelukkig was hij die avond vrij. Hij was de ideale gesprekspartner. Hij kwam namelijk zelf net uit een relatiebreuk. Want waar breng je een be-

ter gesprek ten berde dan bij David en op café? Ik zag dat steeds als een uitlaatklep, maar nu even niet. Ik had zelfs het gevoel zenuwachtig te zijn. Dat begon al vanaf het moment dat ik mijn fiets opsprong om naar het café te rijden. Ik wist dat hij niet in het café zelf zat, maar zat te genieten in de pop-upzomerbar in het park naast het café. Dus ik ging hem daar opzoeken.

'Het is gebeurd,' liet ik weten, met de bewoordingen van Erik Van Looy.

'Echt?' was zijn reactie. Hoe ingewikkelder de knoop, hoe moeilijker hem te ontwarren. Dat wist David ook.

Daar zaten we dan. Op een constructie van houten paletten, zoals het hoort in een hipster concept. Ik kan mij zelfs niks meer herinneren van wie er toen allemaal aanwezig was. Het lijkt wel of ik flarden van die avond verdrongen heb.

Een hoofd vol met gedachten en zelfvertrouwen op een laag pitje. Het duurde weken om het verlies te helen. Ze leefde nog, maar ergens anders. Uit het oog, uit het hart. Op dat vlak ben ik een gewoontedier. Inside jokes, gemeenschappelijke vrienden, jaarlijkse uitstappen, lievelingsplekken zijn niet meer. Ze werden bewaard als herinneringen. Een gelezen hoofdstuk. Een vervreemd verhaal. Afbeeldingen uit een ver verleden.

Verlies was het eigenlijk niet, maar winst. De knoop doorgehakt, het leven gaat door. Maar zo voelde het nog niet. Me-time nemen lukte niet. Voetbal kijken, vrienden zien, op café gaan. Ik kon het niet. Ik mocht het niet. Omwille van de tijdelijke, door de overheid opgelegde regels destijds. Als een hond die stopte met kwispelen.

Het maakte het spannender om te daten of ontspanning op te zoeken binnen of buiten de grenzen van het mogelijke op dat moment. Maar ik voelde de spanning niet. Het voelde aan als een kortstondige post-relationele depressie.

Als geboren optimist bleef ik niet bij de pakken zitten. Gedwongen tot bezinning keek ik vooruit en niet meer achteruit. Na een ogenschijnlijk dramatisch moment in mijn leven ging ik door. Door met ontmoeten, ondernemen, beleven. En vooral genieten. Want het leven is een feest. Maar de slingers moet je zelf ophangen. Tenzij iemand anders de slingers brengt en je versiert.

Uit het niets kreeg ik een melding op mijn telefoon. 'Ik sta in de file,' klonk het. Ik ontving het bericht van Lien, een vriendin van mijn ex. Ik begreep noch de timing, noch de inhoud van haar sms. Ik had haar al even niet meer gehoord of gezien. Niet veel later kreeg ik een volgend bericht. 'Aan de R4, niet zo ver van waar je woont,' vervolgde ze. 'Bedankt voor de info,' reageerde ik met

een lachende smiley. Ze had enkele weken geleden ook al eens gevraagd hoe het was met mij. Maar verder dan wat smalltalk waren we toen niet geraakt.

Ik wou eigenlijk liever alleen zijn, maar ik had mij al zo vaak afgesloten en opgesloten de laatste dagen en weken. Dus ik besloot haar nog een bericht te sturen. ‘Altijd welkom op de koffie,’ stelde ik voor. Nog geen minuut later zag ik haar 'typen'. Ik was niet zo een fan van het feit dat ze het chatten combineerde met autorijden. Maar oké, dat was momenteel het minste van mijn zorgen. ‘Leuk, ik spring even kort binnen,’ antwoordde ze nagenoeg meteen. ‘Ik ben er binnen tien minuten,’ vervolgde ze.

Niet dat het een date was, maar het was de eerste vrouw op de koffie sinds mijn vrijgezellenbestaan. Dus ik vond haar bezoek wel spannend. Ik wantrouwde misschien deels haar bedoelingen. Kwam ze langs om mijn bezigheden te inspecteren en om daarna verslag uit te brengen bij mijn ex? Of kwam ze haar mening geven in een poging om mij te verzoenen en om op mijn beslissing en dus ook de relatiebreuk terug te komen?

Ik ruimde de living op. Tijdschriften aan de kant, gebruikte borden en tassen in de vaatwasser en kleren in de wasmand. Je kent dat wel: een man alleen. Niet dat de koningin langskwam, maar voor de potentiële roddels

en verhalen die wellicht achteraf de ronde zouden doen in de vriendenkring.

Ik keek als een gepensioneerde tussen de gordijnen door naar buiten. Het was immers al meer dan tien minuten geleden. Zo een druk bestaan had ik momenteel. Triest eigenlijk om tot dat zelfbesef te komen. Plots zag ik een auto in volle vaart komen aangereden.

Ik zag hoe ze haar witte Fiat parkeerde tussen twee andere geparkeerde wagens. Ze stapte uit en nam nog iets op de achterbank. Ze sprenkelde wat parfum op haar wangen en sloot het portier. Daarna kwam ze met een stevige tred mijn richting uit. Ik hield het gordijn zodanig dat ze mij niet kon zien. Terwijl ze stapte ging ze met beide handen door haar lange bruine haren. Ze wilde blijkbaar net als ik geen onverzorgde indruk maken.

Mijn retro-deurbel maakte geluid. Tijd om de deur te openen. Eens ik de deur geopend had merkte ik meteen haar frisse parfum op. Ze zag er zomers uit, met een gekozen outfit van een wit bloesje en een jeansbroek met gaten erin.

'Lang geleden, blij je te zien,' zei ik gastvrij. Ze lachte en volgde mij via de gang tot in de living. De laatste sporen van de verhuis van ex-vriendin Zoë waren nog zichtbaar. Met hier en daar een doos. Met lege plekken en ontbrekende meubelstukken. Opgeruimd stond momenteel niet netjes.

‘Ik ben echt blij dat we nog eens kunnen praten. Wij alleen met ons twee,’ zei ze enthousiast.

Ik bleef verrast. Het voelde ietwat onwennig aan. Ik wist niet goed waar dit gesprek naartoe zou leiden. We hadden nog nooit gesprekken gevoerd op deze manier met ons twee. Ik zag hoe ze mijn fotomuur in de gaten kreeg. Die hing nog vol met foto's die het nabije verleden samenvatten.

‘Koffie met melk en suiker?’ vroeg ik.

‘Heb je iets fris?’ antwoordde ze. Plots stond ze in de keuken over mijn schouders mee te kijken. Om samen met mij in de amper gevulde frigo te kiezen wat we zouden gaan drinken. De keuze was niet reuze. Een fles champagne, een fles cola zonder bruis, pintjes of water van de kraan.

Ze wees meteen de pinten aan. ‘Hoeft niet in een glas hoor,’ liet ze weten. We stapten terug naar de zetel en openden onze blikjes. Even kreeg ik een flashback naar twee weken geleden. In dezelfde zetel en in dezelfde setting, maar dan zonder de pinten, werden toen intensere gesprekken gevoerd.

‘Valt het wat mee om terug alleen te zijn,’ vroeg ze. Even leek het op de start van een kruisverhoor.

‘Het is wennen, maar het voelt elke dag beter,’ vertelde ik eerlijk.

‘Er moet mij eigenlijk iets van het hart,’ ging ze verder. ‘Sinds ik je enkele maanden geleden zag, ben ik onder de indruk. Ik weet niet goed hoe ik het moet verwoorden. Ik moet je feliciteren met je looks, want je ziet er goed uit,’ gaf ze toe.

Sprakeloos was ik. Normaal gezien had ik steeds meteen een antwoord klaar. ‘Dat is altijd fijn om te horen. Dat is goed voor mijn zelfvertrouwen,’ was het enige dat ik over mijn lippen kreeg. En nu? dacht ik.

‘We moeten sowieso afstand nemen, want ik ben getrouwd. En ik voel dat ik verliefd aan het worden ben, maar het is sterker dan mezelf,’ ging ze maar door.

Niet dat er nu te weinig afstand was. Integendeel, we hadden elkaar nog maar enkele keren ontmoet. ‘Wat moet ik hierop zeggen?’ was mijn antwoord.

Flirten zat dezer dagen niet meer in mijn systeem. Het was gewist en het moest opnieuw geïnstalleerd worden op mijn harde schijf. Ik had ook helemaal geen zin om meteen te herbeginnen met daten of relaties. Aan de andere kant voldeed ze wel aan mijn voorkeuren qua type. ‘Ze heeft altijd een leuke kledingstijl, is ondernemend en heeft tattoos,’ bedacht ik me. Dat paste in het plaatje. Maar ze had al een man en was een vriendin van mijn ex, dat maakte het ingewikkelder. Dus dat voorstel om afstand te nemen kwam mij eigenlijk goed uit.

Het meest aantrekkelijke vond ik haar lef en moed om mij dit te komen vertellen. Ik werd er verward van. Moest ik nu blij en enthousiast worden van haar boodschap? Of moest ik opletten en was dit een test van mijn ex? Of ben ik een fantast en droomde ik dit voorval? Twijfels en vragen welden op.

Ze dronk enkele slokken van haar blikje en stond op om te roken. Ik vroeg haar om naar buiten te gaan en om op het terras te roken. Ik maakte geen uitzonderingen voor iemand die mij net de liefde had verklaard.

Ze ging door met haar complimenten.

'Kan je iets stiller praten?' vroeg ik. 'De buren kunnen ons horen en ze hebben nog vaak contact met Zoë,' zei ik fluisterend. Ik wilde geen verkeerde indrukken wekken. En al zeker geen foutieve roddels veroorzaken. Dus ik gooide het gesprek over een andere boeg. 'Kijk, daar is Dries,' zei ik.

'Hij is zo cute,' zei ze, toen ze hurkend haar hand naar hem uitstak. Mijn kat liep meteen haar richting uit. Wellicht dacht hij dat ze eten in de aanbieding had.

'Normaal gezien is hij niet zo sociaal,' liet ik weten. Hij duwde zich af tegen haar hand en liet zich vallen. Het ronkende geluid van zijn gespin weerklonk op het terras. Een ideaal alternatief om de stilte te compenseren. De kater volgde haar tot aan de tafel, waar ze haar sigaret doofde in een asbak.

‘Nog een pintje?’ vroeg ik, niet zeker wetende of ik er nog in de aanbieding had.

‘Neen bedankt, ik ga bijna aanzetten naar huis,’ besloot ze. ‘Ik wil geen biergeur hebben als ik straks thuis binnenstap. En ik wil niet te lang wegblijven. Maar ik wil dit snel nog eens overdoen.’ Ze wandelde rustig terug naar de voordeur, draaide zich om en gaf mij een vriendschappelijke knuffel en een kus op de wang. ‘Tot snel,’ zei ze, en ze stapte in haar Fiat.

Haar bezoek duurde hooguit een tiental minuten. Toch had ik nood om te bezinnen en te bekomen van de inhoud van onze babbel. Het gaf mij een boost van zelfvertrouwen en een lach op mijn gezicht. Ook al was het een vorm van potentieel, mentaal overspel.

Ik stapte naar de koelkast en gaf de fles champagne een kans. Ik vulde een champagneglas tot aan de rand en nam drie stevige slokken. Verfrissend voor lichaam en geest. Ik had even geen besef meer van de datum, de dag en het uur. Even weg van alles. Even van mijn melk.

Ook al vond ik al wat meer rust in het hoofd en voldoende afleiding, toch voelde het nog niet ideaal. ‘Een vrijgezel die gaat pas slapen, als hij alle sterren heeft gezien,’ klinkt het in de song, maar ik bleef binnen in de zetel hangen in een donkere huiskamer. Deze levensfase

voelde vrij en onbezonnen aan, maar het bleef wennen. Na zes jaar samenwonen, opnieuw alleen in een kil huis.

Ik besloot om geen plek te geven aan dat opwellende gevoel van tristesse. Vanuit een klassiek gedachtengoed en een opvoeding met normen en waarden vond ik het te snel om meteen het bed te delen met elke potentiële match op Tinder. Het zou het proces van afscheid en verandering ongetwijfeld versneld hebben, maar de goesting was er niet. Ik betrapte mezelf vaak op uren staren naar een plant in de keuken of naar het plafond in de slaapkamer.

Ik besloot om de zetel te verlaten en de natuur op te zoeken. Ook al was het een donkere dag met hier en daar een regendruppel. Telefoon en laptop aan de kant, hopend op een rustige oversteek naar het stadspark.

Bij het opendraaien van de voordeur voelde ik mij meteen bekeken. Ik draaide mij om en zag Pol de straat oversteken. 'Je hebt post,' hoorde ik hem in de verte roepen. Liever een goede buur dan een verre vriend dan maar.

'Bedankt, alles goed?' vroeg ik beleefdheidshalve.

'Geopereerd aan mijn heup en het zit helemaal scheef,' klonk zijn antwoord.

Ik zag dat hij verder wou vertellen, maar ik had mijn vizier op het park gericht. 'Veel beterschap en een spoedig herstel,' wenste ik hem toe. Het klonk als een bood-

schap om op een postkaart te schrijven. Kort en formeel, maar ik had nu eenmaal geen zin om mensen te zien of te spreken. En ik wilde vermijden dat de vraag over hoe het gaat, ook in de andere richting werd gesteld. Daar had ik weinig zinnigs over kunnen vertellen. Want ik wist zelf niet goed hoe het nu eigenlijk met mij ging.

Mijn tempo moet op snelwandelen hebben geleken. Het was een verademing om gehaast in het park aan te komen, letterlijk en figuurlijk. De wildgroei van bomen en planten die dringend een snoeibeurt konden gebruiken, gaven een fris gevoel van vrijheid en zuurstof. Ik ging op het dichtstbijzijnde bankje zitten. Om te kijken naar wandelaars en joggers, in mijn cocon. Fysiek zat ik pal in het midden van het park, mentaal ver weg van alles en iedereen. Ik hoorde in de verte vogels fluiten, een wandelaar naar een zakje tasten voor de boodschap van de hond en de wind fluisteren door de bomen.

Daar zat ik dan rustig en onbezorgd te wezen. Ik keek uit naar wat extra zelfzorg die avond, in de vorm van een afhaalpizza en de zoveelste herhaling van *Friends*. Tot mijn telefoon rinkelde. 'Hallo, met mij', zei ik.

'Ja, hallo! Zeg, zou je eens iets kunnen regelen voor mij? Mijn koffie is op en ik ben deze week nog niet naar de winkel geraakt,' klonk het aan de andere kant van de lijn. Meteen met de deur in huis vallen, heette dat. Er was namelijk op dit moment slechts één vrouw in mijn

leven die wekelijks op een vast tijdstip mijn volledige aandacht kreeg. Haar naam deed denken aan een parfum. Rosalie is de naam. Rozeke voor de vrienden. Ik leerde haar vorig jaar kennen bij de kapper.

Winkelen heb ik steeds ontspannend gevonden. Dus ik vond het ook toen niet erg om met de boodschappenlijst van iemand anders de baan op te gaan. Ik geloofde meer en meer in de quote 'wie goed doet, goed ontmoet'. En daar zocht ik des te meer mijn doel van het leven in. In dit geval in de vorm van wat vrijwillige mantelzorg op dinsdagavond.

Dat waren nu net de twee zaken die blijven hangen waren na de coronaperiode. Gaan winkelen was een ware uitstap geworden en gebleven. En er zijn voor anderen die het nog moeilijker hebben. Maar ik vergat mezelf niet op die momenten. Ik liep door elke gang, op een traag tempo, kijkend naar alle afprijzingen en acties. Dat waren er een pak.

Het was erg vreemd om op deze random dinsdag zo weinig klanten te zien in zo een grote winkel. Een hypermarkt heet dat dan. Misschien was het deels beroepsmisvorming omdat ik in de sales werk?

Bij aankomst in de inkomhal zag ik een boekenrek met kranten en tijdschriften. Verder bevond zich een hal met elektro en multimedia. Ook daar was er amper een klant

te bespeuren. Ik liep door naar de wijnen. Ik nam een fles of twee mee, voor het geval er eens onverwachts bezoek zou langskomen. Na een tiental minuten te slenteren, nam ik een tussenstop bij de afgeprijsde artikelen. Daar stonden wel enkele klanten.

Ik vond er sushi aan de helft van de prijs en afgeprijsde soja-yoghurt. Twee hipster-producten die normaal gezien veel te hoog geprijsd stonden. Ik nam ze allebei mee in mijn winkelkar. Het ene kwam goed van pas voor de sushi-verslaving. Het andere kwam van pas voor mijn lactose-intolerantie.

Afgeprijsde producten mocht ik niet kopen voor Rozeke. Daar moest ik niet mee afkomen of het belandde rechtstreeks in de vuilbak. Ze was nogal streng op versheid van groenten en charcuterie. Het diende steeds goed afgekruid en met fijne groenten te zijn. Ik noemde haar zelf soms 'Roos'. Onder die naam stond ze ook tussen mijn contacten op mijn smartphone. Die naam klonk tijdloos en minder ouderwets.

Ze had natuurlijk ook goede kanten en droeg heel wat levenslessen met zich mee. Ze was modern voor haar 85 jaar. Ze probeerde mee te zijn met haar tijd. We aten samen al eens sushi, kebab, chinees, Thais en McDonald's. Op die dagen vergat ik al eens haar leeftijd. We lachten regelmatig. Zoals die ene keer toen ze met een grote eetlepel wasabi wou proeven. En ze een half uur

lang moest lachen en hoesten tegelijk. Haar wangen en haar voorhoofd kregen toen dezelfde kleur als haar fel, roodgeverfd haar.

Het was aan de andere kant frustrerend voor haar om te beseffen dat haar gloriedagen bijna voorbij waren. Vooral dan qua mobiliteit. Ze had bij haar thuis in elke kamer een retro-gsm, een leesbril en een wandelstok liggen. Haar appartement lag er steeds kraaknet bij. Ze poetste er iedere dag op los. Dat hield haar in beweging en vormde haar belangrijkste bezigheid.

En op verschillende momenten van de dag, op verschillende tv-kanalen, afleveringen van drie seizoenen *Sturm der Liebe* door elkaar bekijken. Dat vormde haar leefwereld. Ze zat dagelijks binnen en dat was in schril contrast met het verleden. Tot haar tachtigste ging ze jaarlijks op reis naar Marokko. Ze miste extra sociaal contact, maar wilde niet naar een dagcentrum en was te fier om extra hulp en zorg aan huis te krijgen. Die noden en grieven mocht ik ook quasi wekelijks aanhoren.

Op die momenten probeerde ik grappig of positief of een afleidende factor te zijn. Ik zag dat het hielp. Dat in combinatie met af en toe een tas verse soep, een centje voor de benzine en vooral 'een welgemeende dankuwel' deden mij het mantelzorgen volhouden.

Ik had gewoon de behoefte om meer *echt* menselijk contact te hebben.